

тѣло на кучето. Тя отпусна края на вжжето, и кучето падна на земята. Звукътъ отъ падналото тѣло, като че ли скжса нѣщо въ мене. Азъ почувствувахъ ужасъ, страдание и дълбока любовъ къмъ кучето. То едвамъ дишаше, очевидно, бѣше въ предсмъртния си часъ. Трѣбваше да го доубия, колкото е възможно по-скоро . . . Само, да бжде по-скоро . . . За да не се мжчи . . .

И като взехъ отъ земята камъкъ, безъ да гледамъ нещастното животно, азъ замахнахъ ржка. Камъкътъ падна върху нѣщо меко . . . Край . . . Убихъ . . .

Азъ се обърнахъ къмъ кучето. Видѣхъ, че ме гледатъ пълни съ сълзи две черни очи, и въ тѣхъ азъ прочетохъ дълбоко страдание, тжга и упрекъ.

Тѣ, сякашъ, ми казваха :

— Защо ?

Азъ не можахъ да издържа този погледъ. Краката ми се подкосиха и азъ паднахъ въ безсъзнание . . .

Когато дойдохъ на себе си, азъ лежахъ на легло, срѣдъ много други легла. Видѣхъ, че съмъ въ болницата. При менъ се приближи фелдшерътъ и съчувствено се склони до възглавницата ми.

— Съвзе ли се ? Ахъ, какъ ни изплаши !

Азъ го погледнахъ и видѣхъ, сякашъ, сжщитѣ очи, които видѣхъ въ обора . . . Въ тѣхъ имаше тжга, укоръ и запитване, както въ очитѣ на кучето — тамъ . . .

Не можахъ нищо да попитамъ . . . Азъ се чувствувахъ престојникъ. Обърнахъ се къмъ стената и горчиво заплакахъ.

А когато отворихъ очи, видѣхъ край мене, на съседното легло едно кадетче. То бѣше твърде бледно и по всичко изглеждаше, че страда много. Продължителното боледуване бѣ хвърлило печатъ отъ сини сѣнки по неговото измършавѣло лице. Но, очитѣ му ! . . . Очитѣ му, тжжни, измжчени, пълни съ дълбока болка и молба. Това бѣха, сякашъ, очитѣ на кучето, на което азъ се осмѣлихъ да отнема живота.

И кждето и да погледнѣхъ, азъ виждахъ сжщитѣ тѣзи очи, защото страданието е еднакво присжщо, както на човѣка, тъй и на животнитѣ.

Азъ затворихъ очи и се замислихъ. Упорито и мжчително мислѣхъ за това, какъ азъ посмѣяхъ да убия кучето, което чувствува както мене, както чувствуватъ всичкитѣ хора. И това станъ, защото смѣтахъ кучето за вещь, принадлежаща на бай Якима, комуто азъ искахъ да отмъстя. Азъ разбрахъ, че въ сжщность сторихъ зло не на бай Якима, а на неговото куче.